

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Συγχρόνως ἀκούστηκε στὴ σάλα τὸ γρήγορο ἀνέβασμα τῆς ἐπι-
τέτριας καὶ ἔπειτα κοινότητες στὴ τραπέζα.

Ἡ Αἰλίνα πηγόντανε...

Ἦταν αὐτός, ὁ Γιώργος, ἄκουσε τὴ φωνὴ του... Καὶ τότε, τότε
τὴ θέανε;

Ἐξαίνα μὴτε σὴν κόμαρά τῆς ἡ ἐπιτέτρια.

— Ὁ κύριος Γιώργος, εἶπε.

Ἡ Αἰλίνα δὲν ὑπόφερε νὰ μὴλῆ. Κοίτησε μονάχα τὸ κεφάλι τῆς
καὶ ἔκανε μὴ ἀόριστη χειρονομία.

Ἡ ἐπιτέτρια ἔφυγε.

Καὶ τότε; Ἐπρεπε νὰ σηκοθῆ, νὰ πῆ νὰ τὸν χωρετίση, νὰ τοῖ
χωρετίη συντροφιά...

Θᾶζε τὸ κοράνιο; Θᾶ σηκρατοῦσε τὸν ἑαυτὸ τῆς; Δὲν θᾶφετε
μόλις τὸν ἀντίκριξε στὴν ἀγκαλιά του;...

Ἐπρεπε ὅστοςο νὰ πῆ μὴ ἀτόμας καὶ τὴν πήρε. Σηκώθηκε,
ἔπε ἕνα ποτήρι νερό καὶ πέρασε κατασηρανημένη στὴν τραπέζα.
Μόλις τὴν ἀντίκρισε ὁ Βρανᾶς, ἔτριξε κοντὰ τῆς καὶ τῆς φίλησε
τὸ χέρι.

Ἡ Αἰλίνα ἀνατριχίωσε ὡς τὸ κόκαλο καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς. Νό-
μοσε πὺθ ἄδιδνε...

— Μόνη σας, δεσποινίς; εἶς εἶπε ὁ Βρανᾶς, γλυκαίνοντας ὅσο
μποροῦσε τὴ φωνὴ του. Γιὰ νὰ μείνετε σὸ αὐτὶ, θᾶ εἰσαστε ἴσως ἀ-
διάθετη. Ἴσως σᾶς ἐνοχλῶ. Καλύτερα νὰ φύγω...

Τῷλεγε αὐτὸ, βέβαιος πὺς ἡ νέα θᾶ τὸν χωροῦσε. Κι' ἔτσι ἔγινε.
— Ὡ, ὄχι, ὄχι, εἶπε ἡ Αἰλίνα μὴ φωνὴ πούτρεμε ἔλαφρά. Καθῆστε...

Θᾶ μὸ χωρετίη-τε συντροφιά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἰστε πολὺ—πολὺ καλῆ.

Συγχρόνως γνοῖσε σὸ τραπέζι ποῦταν πλάι του, πήρε ἕνα μου-
χίτο τραυτᾶνῆλλα ποῦξε φέσι καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

— Αὐτὰ τάφερα γιὰ σᾶς, εἶπε.

Ἡ Αἰλίνα μὴλις ὑπόφερε νὰ ψυθῆσῆ ἕνα εὐχρη-
σιστῶ. Πέρασαν ὕστερα σὸ σαλὸν καὶ καθῆσα-
νε. Ὁ Γιώργος σὸ ναβᾶν. Ἡ Αἰλίνα σὸ μὴ πολ-
τρένα, πλάι του.

Εὐχαριστιμένος ὁ Βρανᾶς ποῦ βῆρε τὴ νέα
μόνη τῆς, ἄρχισε, ὅπως πάντα, νὰ φιλοσοφῆ γιὰ χί-
λια—δύο πράγματα.

Ἡ Αἰλίνα τὸν ἄκουε σοπαίνοντας, μὴ τὰ μάτια
σημιμένα κατὶ.

Ἡ φωνὴ του τὴν μεθοῦσε. Ἀντηχῶσε σ' αὐ-
τῆ τῆς σὸν μισοκαὶ καὶ ἡ καρδιά τῆς ἔλιωνε ἀπὸ
γλῆκα.

Ὁ Βρανᾶς τὴν ζῶτταξε μιλώντας καὶ ἔνοιουθε
μέσα του τὴ λαχτάρα ν' ἀνάθῆ.

Πόσο ἦταν ὄρα α!... Ἐννοῦσε τῆς παλῆσις
του νὰ καίνε γιὰ χᾶ α, λαχταροῦσε τὸ φέδισ
κομὴ τῆς, τὸ στοματᾶ τῆς ποῦταν μερῶ, σὸν
βισανὶ τραυτᾶνῆλλο ποῦ μὴλις ἀνοίγει...

Βλέποντῆς τὴν νὰ μὴ μιλῆ τὸσην ὄρα, τῆς
εἶπε ἔξαίνα.

— Σᾶς ἔαλιξο, δεσποινίς Αἰλίνα; Ἀρχισα τὴ
φιλοαρία μου, χωρὶς νὰ σηκοθῆ πὺς εἰσαστε ἀδιά-
θετη. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ σηκαθῆστε. Δὲν
ἔξω τὸ ἔχω σημεῖα. Νᾶ, πὺς νὰ σᾶς τὸ πῶ;
Εἶμαι τόσο χαροῖμενος, τόσο εὐτυχισμένος!... Ἡ
καρδιά μου εἶνε πλημμυρομένη ἀπὸ χαρᾶ... Σεῖς
ὅμως εἰσαστε λυπημένη. Γιατί;...

Ἡ Αἰλίνα σῆμασε τὰ φλογερά τῆς μάτια, τὸν
ζῶτταξε καὶ ἔνας στενωχῶς φροσῶσε τὸ στήθος
τῆς.

— Θέλετε νὰ σᾶς ἀρήσω νὰ ἠουχῶστε; ῶτῆσε
ὁ Βρανᾶς καὶ προσοπίθησε πὺς σηρανεῖται.

Ἡ Αἰλίνα νᾶτῆτρε, σὸν νὰ ἔλινησε ἀπὸ ὀ-
νειρο.

— Ὁχι, ὄχι, καθῆστε, τοῖ εἶπε. Μὴ φύγετε.
Δὲν μ' ἐνοχλεῖτε. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

— Εὐχαριστῶ, ψυθῆσε ὁ Βρανᾶς. Εἰσαστε
πολὺ καλῆ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νᾶσαστε λυπημένη...

— Δὲν εἶμαι λυπημένη, εἶπε ἡ Αἰλίνα καὶ χω-
γέλασε.

— Κι' ἡ συντροφιά μου δὲν σᾶς δυσραρετῆ!

— Μᾶ καθόλου, καθόλου...

Σῶμασε μὴ στιγμή, σὸν νὰ τῆς πέρασε κάποια
κακὴ σκέμη σὸ μυαλό καὶ συνέχισε:

—...Ἐπὸς ἂν στενωχῶστε ἔοσις μὴ τὴ δικὴ

μου συντροφιά καὶ θέλετε νὰ βῆτε μὴ πρόμας γιὰ νὰ φύγετε...
Ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή.

Ὁ Βρανᾶς πήρε ἄρος περιλῶτο. Καὶ μὴ φωνὴ γεμάτη παρόπνοο,
φωνὴ βαθεῖα λυπημένη, ψυθῆσε:

— Δεσποινίς Αἰλίνα, γιὰ μὸν ἔτε λόγια ποῖ μὴ πληγῶναι; Ἄν
ὑποροῦσα, δὲν θᾶφεγα στιγμή ἀπὸ κοντὰ σας. Θᾶμενα σ' ὄλη μου
τὴ ζωὴ πλάι σας. Αὐτὸ θᾶταν ὄλη μου ἡ εὐτυχία. Νᾶ, ὄλη μου ἡ
εὐτυχία, γιατί...

Σταύτησε.

Ἡ Αἰλίνα πηγόντανε.

Ἐγινε λίγων στιγμῶν σιωπῆ.

Ἐκείνος πέραινε.

Ἡ νέα φανόταν πὺς κατὶ ἤθελε νὰ πῆ. Πῆρε βαθεῖα τὴν ἀνα-
ποὴ τῆς καὶ ῶτῆσε:

— Γιατί, κύριε Γιώργο;...

Ὁ Βρανᾶς δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Φάνηκε πὺς δισταῖ...

Πέρασαν ἔτσι μερικά ἀκόμα δευτερολέπτα γλυκαῖς ἀγωνίας.

Τὰ χεῖλι τῆς Αἰλίνας σάλεσαν ἔξαίνα. Κι' ἡ ἴδια ἔξῆ βῆρε ἀπ'
τὸ στόμα τῆς, σὸν ψῆθος:

— Γιατί;...

— Δὲν θᾶ θυμῶστε ἂν σᾶς τὸ πῶ; εἶπε ὁ Βρανᾶς, δισταζοντας
πάντα.

— Ὁχι.

— Ὁχι, καὶ ἂν σᾶς πῶ;

— Νᾶ.

— Δὲν τὸ ἔχετε καταλάβει λοιπὸν μόνη σας; Δὲν ἔχετε ἀναλι-
φθεῖ πὺς...

Ἐπαυσε κοντὰ τῆς, πλάι σ' αὐτὴ τῆς.

Ἡ Αἰλίνα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς.

—... πὺς σᾶς ἀγαπῶ;...

Ἡ Αἰλίνα ἔγνερε πὺς τὸ πῶ τὸ κεφάλι τῆς σὸν ἄθος ποῖ τὸ
βαρᾶνε τὸ πλοῦσο φούντομά του καὶ ἔσφιξε μὴ
τὰ χεῖρα τῆς δυνατὰ τὸ στήθος τῆς. Τὸ αἵμα τῆς
εἶχε ἀνέθει σὸ κεφάλι τῆς, ἡ γλυκαῖ ἔκεινη ἔξῆ
τὴν εἶχε μεθῆσει.

— Σᾶς πρόσβαλα, Αἰλίνα; τραῦσα ὁ Βρανᾶς.
Σᾶς ἔκαμα κακῶ; Ὡ, θεῖ μου, σηκορῆστε με,
δὲν μποροῦσα νὰ κρῖθο πλάι τὸ μιστικό μου στᾶ
βᾶθῆ τῆς καρδιάς μου. Ὑπόφερα... Βασανίζομαι.
Συγχῶρετε με, Αἰλίνα, λυθῆσον με, πὺς μου πὺς θᾶ
τὸ ἔξωχῶσε καὶ θᾶ φῆγο ἀμέσως... γιὰ πάντα.

Ὁ Βρανᾶς εἶχε σηρανηθεῖ προγατικά. Ἡ
φωνὴ του ἔτρεμε. Νόησε πὺς ἔκανε γράφα, πὺς
ἡ Αἰλίνα τὸν παραῖτησε τὰ πράγματα ὑπεροδικᾶ
καὶ ἔκαμε νὰ σηκοθῆ...

Μέσα στὴ γλυκαῖ ἔξῆ ποῖ βρισκότα; ἡ Αἰλίνα,
κατάλαβε τὴν ἀνησι ποῦταν ὁ Βρανᾶς καὶ τοῖ
ἄλωσε, σὸν νὰ τὸν ἰκέτινε καὶ σὸν νὰ τὸν λαχτα-
ροῦσε, τὰ χεῖρα τῆς.

Ὁ Γιώργος γονᾶτισε ὑπροστά τῆς, θέλοντας
νὰ τῆς φίλησῆ τὰ χεῖρα, μὴ δὲν πρόφτασε. Ἡ νέα
τοῖ ἄρταξε τὸ κεφάλι καὶ τὸσηριξε μὴ παραγορά
πάνω σὸ στήθος τῆς.

Ὁ Βρανᾶς ἄλωσε τὰ χεῖρα του γῶγο στὴ
μέση τῆς.

— Αἰλίνα!...

— Γιώργο!...

Τὰ χεῖλι τοῖ ἐνὸς ζήτησαν μὴ πάθος τὰ χεῖλι
τοῖ ἄλλου καὶ ἔμειναν ἔτσι, στόμα μὴ στόμα, ὄρα
πολλῆ, χωρὶς ν' ἀνασᾶνουν, σηρανητροῖμενοι καὶ οἱ
δύο σὸ φιλί τους αὐτὸ, τὸ φιλί τῆς πρώτης ἀγά-
της γιὰ τὴ Αἰλίνα, τὸ φιλί τοῖ πᾶθου τῆς σηκοῖ κα'
αὐτὸν, ἕνα φιλί παθητικό, φλογερό, διραμένο,
ἕνα φιλί ἀπὸ κείνα ποῖ μεθᾶνε σὸν τὸ πὸ δυνατὸ
κρᾶσί, ἕνα φιλί γεμάτο γλυκαῖ ἀστροφῆλια, τὸ
πρῶτο φιλί ποῖνα ἡ πόρνη σηραγῆ τοῖ ἔρωτος;

πάνω στῆς καρδιῆς ποῖ καίγονται ἀπὸ ἀγάτη...

Μονάχα ὄσοι δὲν ἀγάτησαν, δὲν ἔδωσαν καὶ
δὲν ἴησαν ἕνα τέτοιο φιλί...

Μονάχα ὄσοι δὲν ἀγάτησαν, δὲν αἰσθᾶθησαν
τοῖς ἡδονακοῖς πᾶσομῶς καὶ τὴν ἀνατριχῆλα του...

(Ἀκολουθεῖ)

— Ὁχι, ὄχι, εἶπε ἡ Αἰλίνα, μὴ φω-
νὴ πούτρεμε ἔλαφρά...